pärraſt mõiſa külwi oma põldu kohhendas, ikka ommeti wihma nuhtluſe alla ſai, ſeſt kuiw aeg olli lühhike. Se on ſe asja ſelletus. Kas ſul nüd parrem ſelletus? Agga ſiño ajo-ladik ni tühhi näiks ollewat, kui tühhi ma.

Andres mõtles kül tük aega järrele, küiſitas karwu ja nuuskas niña — pärraſt agga ütles: noh wõib ſtis ka olla.

Tühja ma niñe ſain kuulda ja küſſiſin kohhe: „Meie maal nüd paljo tühjaſt maaſt lorriſtakſe; mis küllamees ſiña kül taſt mõtled?“

Külla-mees ütles: „tühhi ma on, kui ta niñi, tühhi ja paljas, ja ſe lorrin ja parrin, mis muido teñaſt ſiin maal tehhakſe, on ſe kõige tühjem tühhi jut.“

Kõrtſimees Andres oma waña wiſi wangutas pead ja rapputas kõrwu ja ütles: „tühhi kõik!“

Meie ſure älega akkaſime naerma, nüd teña jone-ſõña parrajas kohhas olli. Agga teña wõerale õiguſt ſellega ei tahtnud anda, ja kui agga meie naeruſt mahti ſai, ütles ta: „egga ma tühja maad tühjaks ei ſõima, aina ſiño juttu; ſaab igga päw nüd paljogi tühjaſt maaſt kuulda ja allati tedda kidetakſe; mis ſa ſtis tedda laidad, ehk ſa oma ſilmadega tühja maad näggid?“

Wõeras waſtas: „Se ep ſe aſſi on! Kõige eñam iñimeſed asjaſt lorriſewad, mis nad ilmasgi ei olle näind, ja üks ruñal uſſub teiſt. Ma iſſe ollen paar aaſtaid tühjal maal olnud ja ollen tedda ſuwwel ja talwe ajal näind. Irm peale tulleb, kui mele tulletan. Kui ta ni ſowitaw olleks, kudda tedda rahwas kidawad, kül ſtis ammogi iñimeſi olleks ſinna ellama läind.

Weñe rigis on tühje maid paljogi, ſurel kaugel Siberis ja Siberi ligidal; ka liggemal Europa jão weñe rigis, muſta merre pool.

Kui ſa tühja ma piri peale aſtud, akkab ſo südda kohkama. Ni kaugel, kui ſo ſilma näggemine ullatab, mitte middagi asja egga ellajat ſa ei näe: üks ſuur laan laiutab ennaſt ſo ſilmnão ees iggale pole; ſeal ei olle puud ſeal ei olle mägge, kõik ükſlaine lagge lood, mõñes kohhas agga liwa künkakeſſed tuleſt kokko puhhutud. Kui irm ſind taggaſi ei aja ehk kui te ots ſul teiſel pool lane on, ehk olgo ſul lanes middagi otſimiſt, ſtis wõid ſa kül ſadda ja mitto ſadda werſta eddaſi minna, ei näe ſa muud middagi, kui ülle pea taewaſt ja jalgade al kuiwa maad, mis mõñe närtſinud rohhuga ſiin ja ſeal nattuke kattetud on. Arwaſte piſſuke ellajas ülleſe üppab, iñeſtab ſilmapilk iñimeſt nähhes ja jookſeb ennaſt ärrapeitma ma-augukeſe ſisſe. Jñimeſe inge ſa ſeal ei leia, kui agga pirete kaldal;

Tarto- ja WÃ ƒÂµrroma Kalender 1842, lk. 29